

Normalitat? Què és això?

La Pedrera acull el musical per a totes les edats «Un cau de mil secrets»

Sortegem dues entrades doble per veure «Un cau de mil secrets» el dissabte 21 de novembre a les sis de la tarda. Més avall us expliquem què cal fer per participar-hi.

Foto: Fundació Catalunya La Pedrera

Els nens arriben al que antigament eren les cotxeres de la Casa Milà. En una mà hi duen el programa i, a l'altra, un elevador de plàstic per guanyar un pam al seient. Veuran *Un cau de mil secrets*, el musical de la Pedrera, dirigit pel Roger Julià i amb música del Joan Vives.

Comença la funció. Una actriu vestida de guia ens mira i ens pregunta: sabeu si hi fan alguna cosa aquí? Un pare li respon: sí, el Barça! Que no falti l'humor. Es presenta un grup de nois d'uns vint anys que interpreten uns turistes que vénen a veure la Pedrera. El contrast és evident: el Roc que porta un barret de quadres escocesos i no para de fer broma; la Júlia és més aviat tímida i ens deixa ben clar que no li agraden les sorpreses ni que mani l'atzar. La tercera noia, la Victòria, du una càmera penjant, una camisa dels Rolling, mitges roses i cinturó verd. Ens diu, amb orgull, que ella és rara. És més, ens pregunta: què és allò normal? Ningú respon. Vet aquí el fil del musical: el respecte a la diferència.

Un piano acompanya els dubtes de la Victòria. A mesura que canta, es va confessant, es va obrint, i ens en fem còmplices: ?Que no veieu que el món avança quan un es cansa de ser igual? Jo m'estimo més ser rara que normal?. I qui sap si Gaudí també xiulava una cançó semblant quan, mentre veia com els picapedrers esculprien onades a la façana d'aquest edifici, al seu darrere, hi

havia qui se'n reia.

Aquest grup de turistes tan eixerit troba una flauta de pa i, a l'estil del conte del flautista d'Hamelín, el Roc, el del barret escocès, la toca. Màgia: apareix el Graziel. Un vailet que porta faixa i una camisa sis talles més grans. Que feia la becaina i tot d'una -al cap d'un segle- s'ha despertat. Perquè treballa aquí de manobre i, escolti, ha vist el senyor Antoni? El Graziel no parla de tu, sinó de vos. Les noies són senyoretetes i està aquí per servir-vos. Dit d'una altra manera: és del 1909, quan anar a Barcelona, i en aquest cas caminant des de Sant Feliu, era com anar a un altre món.

Els nens que s'ho miren deuen estar ben sorpresos. Ara resulta que cent anys enrere no es feien fotos, ni les noies duïen pantalons, ni els pantalons es cordaven amb cremalleres. Perquè ara les faixes són per fer castells, i si abans les camises eren massa amples, ara són exageradament estretes. Tot el que us heu inventat és bo? Potser no. Hi ha peatges, el menjar no és com el d'abans. Hi ha guerres mundials i catàstrofes naturals. És així com, fins al final, hi haurà un estira-i-arronsa, un inventari d'allò que hem guanyat i d'allò que hem perdut amb el pas del temps.

Algú encendrà els llums de l'auditori. El tècnic de so apagarà el seu petit fanalet. Els nens, menuts, tornaran els elevadors de plàstic, que durant una hora els han posat a la mateixa altura que els seus pares. Potser des d'aquí han entès el que és fonamental: anar més enllà de l'aparença.

Perquè, Graziel, avui en dia la Pedrera ja no és una riota sinó una obra d'art que omple de cues el passeig de Gràcia. Sí, tens raó, tenim la vida plena d'invents però encara ara, i segurament també demà, ens tocarà ser valents si volem anar contra corrent. I fer com feia el qui t'ha donat feina a Barcelona: desafiar cada línia recta amb una corba.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=JZb2S6RSsDE>

Si voleu participar en el sorteig de dues entrades dobles, deixeu-nos el vostre correu electrònic en un comentari aquí sota, on posa "Feu el vostre comentari". No publicarem els comentaris per protegir la vostra privacitat. Ens posarem en contacte amb els guanyadors via mail.